

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

6 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Rusev Serghei în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

ROTARU Ion XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.05.2018 – 05.09.2018;

Instanța de apel: 04.10.2018 – 20.11.2018;

Instanța de recurs: 04.02.2019 – 06.03.2019.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul (sediul Cantemir) din 5 septembrie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Rotaru I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 3 ani 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată a fost admisă, cu dispunerea încasării din contul inculpatului în beneficiul lui Mușețeanu A. a prejudiciului material în sumă de 2100 de lei. Totodată, s-a dispus încasarea de la Rotaru I. în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare legate de efectuarea expertizelor medico-legale și toxicologice, în sumă de 448 de lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *in fapt*, a constatat că, Rotaru I., la 13 martie 2018, în jurul orei 13:00, aflându-se la domiciliul său din sat. Chioselia, r-nul Cantemir, în urma unui conflict apărut spontan între el și Mușețeanu A., locuitor al aceleiași localități, în mod intenționat i-a aplicat o lovitură în regiunea inferioară a abdomenului cu un cuțit de bucătărie, cauzându-i lui Mușețeanu A. leziuni corporale grave, periculoase pentru viață.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal - *vătămare intenționată gravă a sănătății care este periculoasă pentru viață*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Rusev S. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, cu aplicarea în privința lui Rotaru I. a unei pedepse neprivative de libertate, prin prisma art. 90 Cod penal, menționând că prima instanță corect a încadrat juridic acțiunile lui Rotaru I. în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, însă i-a aplicat acestuia o pedeapsă prea aspră și neproportională faptei comise.

În motivarea apelului, apărătorul a indicat că prima instanță a desconsiderat scopul și motivele care au condiționat comiterea infracțiunii, nu s-a ținut cont că partea vătămată fiind în stare de ebrietate și aflându-se în ograda inculpatului, s-a certat cu acesta, l-a numit cu cuvinte necenzurate, sărind la bătaie și amenințându-l cu răfuială fizică, astfel indirect provocând comiterea infracțiunii.

De asemenea, apelantul a menționat că, partea vătămată Mușețeanu A. a pătruns ilegal în domiciliul lui Rotaru I., a refuzat, la solicitare, să părăsească domiciliul acestuia și a aplicat violența fizică asupra inculpatului maltratându-l cu pumnii și picioarele, fapt confirmat de martorii Belciug D. și Șvedu V. Prin urmare, inculpatul a săvârșit infracțiunea în scop de apărare depășind limitele legitimei apărări. Totuși, partea vătămată nu a solicitat aplicarea unei pedepse privative de libertate față de inculpat, depunând și o cerere la 27.03.2018 în acest sens, prin care a solicitat încetarea procesului penal, deoarece își retrage plângerea depusă nedorind ca Rotaru I. să fie atras la răspundere penală. Prima instanță nu a ținut seama că Rotaru I. este încadrat în gradul de dezabilitate medie, că a recunoscut fapta și s-a căit sincer de cele comise, ceea ce denotă că instanța era în drept să-i aplice prevederile art. 90 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 noiembrie 2018, apelul declarat de avocatul Rusev S. în numele inculpatului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea în vigoare a sentinței fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prezenta cauză a fost judecată de către prima instanță, în temeiul art.364¹ Cod procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin. (3) a normei vizate, prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința inculpatului instanța a acordat deplină eficiență dispozițiilor art. 61, 75, 76, 77 Cod penal, a ținut cont de scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, de personalitatea acestuia.

Circumstanțe ce atenuază răspunderea penală, conform art. 76 Cod penal, în privința lui Rotaru I. au fost stabilite: căința sinceră de cele comise; comportamentul

imoral al părții vătămate Mușețeanu A., care a provocat săvârșirea infracțiunii, întrucât fără permisiune a intrat în casa inculpatului și a refuzat să iasă la cerința acestuia.

Potrivit art. 77 Cod penal, în privința acestuia au fost stabilite următoarele circumstanțe agravante: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, săvârșită în stare de ebrietate. Mai mult ca atât, la emiterea sentinței s-a pus accent pe faptul că la locul de trai se caracterizează negativ; pe caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii - săvârșirea unei infracțiuni intenționate, grave. La fel, ținându-se cont de consecințele infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de persoana inculpatului, care nu este angajat în câmpul muncii, Colegiul judiciar a conchis că just instanța de fond a considerat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile izolării acestuia de societate, cu stabilirea unei pedepse minime sub formă de închisoare, în limitele stabilite conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Colegiul judiciar a constatat că corect prima instanță a avut în vedere la stabilirea pedepsei că inculpatul a săvârșit o infracțiune ce atentează la viața persoanei, ceea ce contravine grav moralității pe care se întemeiază relațiile sociale și întreaga societate umană. La fel, instanța a pus accent pe restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și de alte persoane, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală. Chiar dacă partea vătămată singură a început conflictul, inculpatul fiind lovit și aflându-se în casa sa, putea să fugă sau să ceară ajutor de la persoanele care se mai aflau acolo, putea să cheme poliția, să fugă de lângă partea vătămată, dar nu să scoată cuțitul și în mod intenționat să-i aplice o lovitură în regiunea inferioară a abdomenului. Cu atât mai mult că, anterior a mai comis o faptă similară, săvârșită în stare de ebrietate pentru care a fost condamnat și cunoștea urmările acțiunilor date.

Mai mult ca atât, chiar dacă în cererea de apel depusă inculpatul face referire la faptul că în urma acțiunilor sale, partea vătămată nu și-a pierdut vederea, auzul, graiul sau alt organ, ori a încetat funcționarea acestuia, sau pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă, totuși, la caz, lui Mușețeanu A. i-a fost aplicată o lovitură în regiunea inferioară a abdomenului cu un cuțit de bucătărie, sub formă de plagă înțepată oarbă a peretelui anterior abdominal, regiunii subombilicale, penetrantă în cavitatea peritoneală, cu lezarea omentului mare, stare după laparotomie, cauzându-i acestuia din urmă leziuni corporale grave, într-o regiune în care aplicarea unor astfel de lovituri, sunt periculoase pentru viață. Circumstanțe ce denotă caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, și aplicând o astfel de lovitură cu cuțitul, pe care singur inculpatul a declarat că l-a scos din buzunar, direct duce la ideea săvârșirii infracțiunii intenționat grave asupra unei persoane, care este și fratele celui pe care inculpatul l-a ucis cu câțiva ani în urmă împreună cu alte persoane.

Totodată, instanța a făcut trimitere și la caracteristica eliberată de Primăria s. Chioselia nr. 324 din 15.08.2018, care este contrară celei anexate anterior la materialele dosarului la 13.03.2018, cu nr. 161. Aceiași instituție anterior îl caracterizează din punct de vedere negativ, indicând că deseori întrebuințează alcool, iar în caracteristica din

15.08.2018 se indică că inculpatul nu face abuz de alcool. La caz, însă este de notat că inculpatul a comis infracțiunea în stare de ebrietate, în proba de sânge, prezentată pe numele lui Rotaru I. s-a depistat alcool etilic în cantitate de 2,20 %, echivalent a 2,20 g/l, deci fiind demonstrat că acesta indubitabil făcea abuz de alcool în perioada în care se afla în libertate.

La fel, instanța de fond a pus accent pe faptul că Rotaru I. anterior a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii similare, tot în stare de ebrietate, și careva concluzii necesare privind sistarea faptelor infracționale, dânsul nu și-a format. Mai mult ca atât, chiar dacă inculpatul are gradul de dezabilitate medie, a recunoscut fapta și s-a căit sincer de cele comise, toate acestea nu denotă că acestuia îi pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a concluzionat că pedeapsa aplicată de instanța de fond este una proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite și va fi suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune și va contribui la realizarea scopului de corectare a inculpatului, de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de către alte persoane.

6. Nefiind de acord cu soluțiile pronunțate de instanțele de fond, avocatul Rusev S. acționând în numele inculpatului, contestă cu recurs ordinar decizia instanței de apel și sentința solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Rotaru I. să-i fie aplicată o pedeapsă cu suspendarea executării acesteia, prin prisma art. 90 Cod penal.

În esență, în recursul declarat, apărătorul își exprimă dezacordul cu soluțiile instanțelor de fond doar din motivul neaplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal – dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate acestuia prin sentință, fiind de acord cu starea de fapt constatată de instanțe și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului.

În opinia recurentului, reieșind din conținutul art. 90 Cod penal se poate de constatat că inculpatul cade sub incidența acesteia, întrunind toate condițiile impuse de lege.

La caz, partea vătămată Mușețeanu A. a pătruns ilegal în domiciliul lui Rotaru I., a refuzat, la solicitare, să părăsească domiciliul acestuia și a aplicat violența fizică asupra inculpatului maltratându-l cu pumnii și picioarele, fapt confirmat de martorii Belciug D. și Șvedu V. Prin urmare, inculpatul a săvârșit infracțiunea în scop de apărare depășind limitele legitimei apărări. Totuși, partea vătămată, conștientizând acțiunile ilegale întreprinse, nu a solicitat aplicarea unei pedepse privative de libertate față de inculpat, depunând și o cerere la 27.03.2018 în acest sens, prin care a solicitat încetarea procesului penal, intenționând să-și retragă plângerea depusă, prin aceasta nedorind ca Rotaru I. să fie atras la răspundere penală.

Instanțele de fond nu au ținut seama că Rotaru I. are gradul de dezabilitate medie, că a recunoscut fapta și s-a căit sincer de cele comise, ceea ce denotă că în privința lui pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

Totodată, recurentul menționează că instanța de apel nu a menționat că inculpatul a recuperat integral prejudiciul material cauzat părții vătămate, ceea ce potrivit art. 76 Cod penal îi atenuează răspunderea penală pe care o poartă pentru fapta comisă. Recurentul consideră neîntemeiate concluziile instanței de apel, potrivit cărora inculpatul, pentru a evita conflictul cu partea vătămată, putea să fugă de la locul incidentului, or acesta având grad de dezabilitate medie fizic nu putea să fugă.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de avocatul Rusev S. menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază *în drept* pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de apărătorul Rusev S., instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârile recurate sunt conforme legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să le afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția instanțelor de fond adoptate pe caz.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de apărătorul inculpatului se constată că acesta, face referire la temeiul de casare din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, intervenind cu solicitarea de a se dispune desființarea deciziei instanței de apel, de altfel și a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Rotaru I., în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa închisorii cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Exceptând solicitarea de mai sus, pe care Colegiul o consideră irațională, întrucât casarea integrală a hotărârilor adoptate de instanțele de fond, mai întâi ar genera judecarea cauzei în fapt și în drept, competență improprie instanței supreme, după care ar genera și casarea procedurii simplificate în care a fost judecată cauza, în baza căreia a fost posibil de a-i stabili inculpatului pedeapsa de 3 ani 4 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, ținând seama în acest aspect de

circumstanțele concrete ale spețe și de personalitatea celui vinovat, toate celelalte pretenții avansate de avocat privitor la stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, sunt nefondate.

Mai întâi, instanța de recurs notează că criticele avansate în privința modalității de individualizare a pedepsei, precum și cele ce țin de executarea acesteia, se subscriu erorii de drept din pct. 10) al alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală, recurentul indicând greșit temeiul de drept al declarării recursului. Concomitent, analizând textul cererii de apel în paralel cu cel din recurs, instanța constată că același apărător critică aceleași chestiuni de drept – neaplicarea art. 90 Cod penal. Însă, raționamentul care poate condiționa aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal într-o cauză penală, întotdeauna are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului și, pe de altă parte, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art.90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a se corecta. În toate cazurile, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, ceea ce la caz anume în această consecutivitate și s-a realizat. De aceea, Colegiul apreciază că recursul declarat de avocatul Rusev S. este mai degrabă un „*apel deghezat*”, decât un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod esențial pe argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există „*circumstanțe cu caracter substanțial și convingător*”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel sau în cea a primei instanțe, în latura stabilirii pedepsei.

Colegiul consideră că pedeapsa stabilită inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, de 3 ani și 4 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia.

Totodată, se relevă că, corect instanța de apel a menținut sentința în partea neaplicării în privința inculpatului a institutului suspendării condiționate a pedepsei, având în acest sens în vedere următoarele: „... *chiar dacă în cererea de apel depusă inculpatul face referire la faptul că în urma acțiunilor sale, partea vătămată nu și-a pierdut vederea, auzul, graiul sau alt organ, ori a încetat funcționarea acestuia, sau pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă, totuși, la caz, lui Mușețeanu A. i-a fost aplicată o lovitură în regiunea inferioară a abdomenului cu un cuțit de bucătărie, sub formă de plagă înțepat-tăiată oarbă a peretelui anterior abdominal, regiunii subombilicale, penetrantă în cavitatea peritoneală, cu lezarea*

omentului mare, stare după laparotomie, cauzându-i acestuia din urmă leziuni corporale grave, într-o regiune în care aplicarea unor astfel de lovituri, sunt periculoase pentru viață. Circumstanțe ce denotă caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, și aplicând o astfel de lovitură cu cuțitul, pe care singur inculpatul a declarat că l-a scos din buzunar, direct duce la ideea săvârșirii infracțiunii intenționat grave asupra unei persoane, care este și fratele celui pe care inculpatul l-a ucis cu câțiva ani în urmă împreună cu alte persoane.

Cu referire la caracteristica eliberată de Primăria s. Chioselia, r-nul Cantemir nr. 324 din 15.08.2018, prezentată în instanța de apel, Colegiul judiciar notează că aceasta este contrară celei anexate anterior la materialele dosarului la 13.03.2018, cu nr. 161. Aceiași instituție anterior îl caracterizează din punct de vedere negativ, indicând că deseori întrebuințează alcool, iar în caracteristica din 15.08.2018 se indică că inculpatul nu face abuz de alcool. La caz, însă este de notat că inculpatul a comis infracțiunea în stare de ebrietate, în proba de sânge, prezentată pe numele lui Rotaru I. s-a depistat alcool etilic în cantitate de 2,20 %, echivalent a 2,20 g/l, deci fiind demonstrat că acesta indubitabil făcea abuz de alcool în perioada în care se afla în libertate.

La fel, instanța de fond a pus accent pe faptul că Rotaru I. anterior a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii similare, tot în stare de ebrietate, și careva concluzii necesare privind sistarea faptelor infracționale, dânsul nu și-a format. Mai mult ca atât, chiar dacă inculpatul are gradul de dezabilitate medie, a recunoscut fapta și s-a căit sincer de cele comise, toate acestea nu denotă că acestuia îi pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.”

Anume datorită circumstanțelor de mai sus, instanțele au statuat asupra aplicării pedepsei închisorii în privința lui Rotaru I., la limita minimă specială prevăzută de sancțiunea art. 151 alin. (1) Cod penal, coroborat cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, totodată ținând seama atât de circumstanțele atenuante, cât și de cele agravante.

Pe de altă parte, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții apărării de a-i stabili inculpatului o pedeapsă cu suspendarea condiționată a acesteia. Așadar, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele apelantului ce vizau pedeapsa aplicată inculpatului, circumstanțele atenuante sau agravante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a pedepsei, totodată decizia cuprinde și temeiurile de respingere a solicitării părții privind stabilirea unei pedepsei neprivative de libertate.

Față de lucrul judecat de către instanțele de fond, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale de același gen.

În acest punct de analiză, Colegiul consideră necesar de a face trimitere și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției

(a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs înaintată de avocatul Rusev S. nu și-au găsit confirmarea.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Rusev Serghei în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 20 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Rotaru Ion XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 3 aprilie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion